

„Ja maar pa staat ook op.”

De jongen was al in den tuin. Zijn plaats was tegenover de openslaande deur en hij had gezien, dat een kip zich uit den loop had gewerkt. Hij deed nu zijn best het dier te vangen en toen Johan zag wat er gaande was, kwam hij hem helpen. Het vangen was niet zoo'n heel gemakkelijk werk, want de kip kon door de heg in den tuin van den buurman ontsnappen. De groote

Johan.... had een stuk aardappel in den open snavel geduwd.

kunst bestond daarin, om haar in den hoek onder het afdakje te jagen en met hun beiden lukte dit ook meestal.

„Gerard, Johan! komen zitten, we moeten nog danken!” riep de predikant. Hij had zijn sigaar vast aangestoken en op de piano neergelegd.

„Hè, pa, ik heb 'em nou net,” antwoordde Gerard.

Johan ging naar binnen op zijn stoel zitten.

„Hoor je 't niet, Gerard, komen danken, laat die kip maar weer los.”

De jongste zoon stapte nu ook de kamer in, doch met de kip in zijn linkerarm. Het beest ging geducht te keer en Gerard probeerde met zijn rechterhand den snavel dicht te knijpen.

„Pa ik kan heusch zoo best danken; ik kan mijn handen vouwen, kijk maar, en ik zal niet kijken, gerust niet. Anders gaat ie door de heg.